Број: С1 3 У 032326 19 У
Сарајево, 8.12.2020.године

Суд Босне и Херцеговине у Сарајеву, у вијећу за управне спорове састављеном од судија Давора Жилића као предсједника вијећа, Љиљане Лаловић и Жељке Крмек, као чланова вијећа, уз судјеловање Слађане Анђелић, као записничара, у управном спору тужиоца: Јавна здравствена установа„Здравствени центар Брчко" Брчко Дистрикт, којег заступа адвокат Амер Рамић из Брчког, улица Булевар мира бб (зграда Мост), против рјешења број: ЈН2-01-07-1-670-11/18 од 21.3.2019. године тужене Канцеларије за разматрање жалби БиХ, Сарајево, улица Маршала Тита 11а, у управној ствари јавне набавке, на нејавној сједници одржаној дана 8.12.2020.године, донио је сљедећу:

П Р Е С У Д У

Тужба се уважава, поништава се рјешење тужене Канцеларије за разматрање жалби БиХ, Сарајево број: ЈН2-01-07-1-670-11/18 од 21.3.2019. године.

Налаже се туженој да тужиоцу накнади трошкове управног спора у износу од 380,80 КМ у року од 15 дана од дана пријема ове одлуке.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним рјешењем је тужена, поступајући по службеној дужности, након покретања управног спора против рјешења тог органа број ЈН2-01-07-1-670-8/18 од 11.1.2019. године, измијенила наведени акт на начин да је измијенила одлуку о трошковима поступка из тачке 3. тог рјешења и релевантни дио образложења, те утврдила да је уговорни орган, овдје тужилац, већ исплатио трошкове поступка по жалби од 13.2.2017. године у износу од 1.961,25 КМ, а по рјешењу о извршењу овог суда број С1 3 И 025440 18 И од 9.6.2017. године и да су та средства исплаћена 8.1.2018. године.

Против овог рјешења тужилац, уговорни орган, је покренуо управни спор, налазећи да је погрешно примијењен пропис из члана 250. Закона о управном поступку БиХ, јер није испуњени ниједан услов за доношење рјешења о измјени рјешења у вези са управним спором. Тужилац сматра да је новим, измијењеним рјешењем повријеђено тужиочево право, јер је ради о очигледном покушају да се недозвољеним процесним радњама осујети право тужиоца на повратак принудно наплаћених трошкова поступка. Указује да је рјешењем тужене број ЈН2-01-07-1-81-6/17 од 16.3.2017 године тужилац, као уговорни орган, обавезан да жалиоцу „Лала и Лађо" доо Бијељина исплати трошкове поступка у износу од 1.961,25 КМ, да су ти трошкови и наплаћени у извршном поступку у предмету број С1 ЗИ 025440 18 И дана 8.1.2018. године, али да је наведено управно рјешење поништено пресудом овог суда број С1 3У 024918 17 У од 5.11.2018. године, да је у поновном поступку усвојена жалба фирме „Лала и Лађо", те досуђени трошкови у знатно нижем износу, због чега је тужилац и покренуо поступак противизвршења у наведеном извршном предмету овог суда. Сматра да не постоји правни основ да се доноси деклараторна одлука у управном поступку, која се подводи под институт измјене рјешења у вези са управним спором, па се утврђује да су исплаћени трошкови поступка по тада коначном рјешењу, које је поништено у управном спору.

У одговору на тужбу тужена је предложила да се тужба одбије као неоснована из разлога изнесених у оспореном рјешењу.

Суд је испитао законитост и правилност рјешења у границама одредбе члана 35. Закона о управним споровима БиХ („Службени гласник БиХ" број: 19/02. до 74/10), па је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Поступајући по захтјеву за исправку грешке коју је поднио учесник у поступку јавне набавке, тужена је донијела по службеној дужности рјешење о измјени рјешења у вези са управним спором. Своју одлуку тужена образлаже наводом да је у претходном поступку уговорни орган, овдје тужилац, обавезан да жалиоцу „Лала и Лађо" исплати трошкове поступка у износу од од 1.961,25 КМ, а како је достављен доказ да су та средства исплаћена, сматра да су постојали у услови да се утврди, измјеном става 3. рјешење број ЈН2-01-07-1-670-8/18 од 11.1.2019. године, да су та средства исплаћена и да нема основа за поновно обавезивање на плаћање.

Оспорени акт није законит.

Право на измјену рјешења у вези са управним спором, односи се на право органа против чијег рјешења је покренут управни спор, да до окончања спора, уколико уважава све наводе тужбе, измијени или поништи своје рјешење из оних разлога из којих би то могао учинити

суд, под условом да тиме не вријеђа право странке у управном поступку или трећег лица. То значи да је неопходно консултовати све странке у поступку или треће лице, ако је стекло неко право, у поступку измјене рјешења и прије његовог доношења, а све у сврху удовољења свим наводима тужбе. Било каква расправа или селективно уважавање навода није дозвољена у примјени овог института. Рјешење се доноси, према ставу 2.члана 250. Закона о управном поступку БиХ у року који је Суд одредио за давање одговора на тужбу, односно прије него се оконча управни спор и доставља се странкама и Суду.

У конкретној ствари је тужба против рјешења тужене број ЈН2-01-07-1-670-8/18 од 11.1.2019. године поднесена због одлуке из става 3. тог акта, којим је тужена обавезала уговорни орган да жалиоцу „Лала и Лаћо" накнади трошкове поступка у износу од 450,00 КМ. Према подацима којим располаже овај суд, тужба је одбијена пресудом број С1 3 У 031570 19 У од 7.7.2020. године и одлука под ставом 3. оспореног акта је потврђена, што значи да је одлука о трошковима стекла и правоснажност. У спису овог суда нема података да је у току периода за одговор на тужбу у управном спору, а у смислу одредбе става 2.члана 250. Закона о управном поступку БиХ, достављено рјешење о измјени рјешења број ЈН2-01-07-1-670-11/18 од 21.3.2019. године, што, надаље, значи да суд није имао сазнања о овој измјени, па њену законитост није ни могао испитивати.

Наиме, ставом 3. изреке тужена је утврдила да је уговорни орган већ исплатио жалиоцу „Лала и Лаћо" по жалби од 13.2.2017. године износ од 1.961,25 КМ на име трошкова поступка, по рјешењу о извршењу овог суда, дана 8.1.2019. године, па да не постоји обавеза уговорног органа да утврђени износ накнаде и плати. Овакав начин одлучивања не познаје Закон о управном поступку, а ни специјални закон који се примјењује у поступцима јавних набавки. Задатак је другостепеног органа у конкретној ствари био да, поступајући по налогу из пресуде овог суда број С1 3У 024918 17 У од 5.11.2018, проведе поступак, те поново одлучи о трошковима поступка и за своју одлуку да ваљане разлоге, што значи да је тужена била у обавези да утврди да ли жалилац има право на трошкове, које радње је предузео, да ли се ради о нужним и оправданим трошковима, да утврди њихову висину и да одговарајуће разлоге, дакле, чињенично-правну анализу насталих трошкова. У ситуацији када су трошкови већ плаћени, а накнадно та одлука у односу на досуђене трошкове поништена, уговорном органу стоје на располагању други поступци у којим може остварити право на повратак, (што је, како се види из тужбе, тужилац и искористио), али та околност не може бити од утицаја на утврђивање да обавеза не постоји, на начин како је то учињено оспореним актом.

Налазећи да је оспорено рјешење донесено уз повреду правила поступка и погрешну примјену материјалног права, суд је примјеном

одредбе члана 37. став 2. у вези с чланом 34. став 2. Закона о управним споровима БиХ, донио одлуку као у диспозитиву.

Како је тужба уважена,тужиоцу припадају потраживани трошкови управног спора, у смислу одредбе члана 61. Закона о управним споровима БиХ. Досуђени трошкови у укупном износу од 380,80 КМ односе се на: накнаду за вођење управног спора у износу од 280,80 КМ са обрачунатим ПДВ-ом према Тарифи о наградама и накнади трошкова за рад адвоката у ФБиХ („Службени лист ФБиХ број 22/04 и 24/04) и износ од 100,00 КМ на име накнаде за судску таксу на тужбу сходно члану 22. Тарифе број 3.тачка 1. Закона о судским таксама у поступку пред Судом БиХ („Службени гласник БиХ", број: 39/03).

ЗАПИСНИЧАР

Слађана Анђелић

ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА
СУДИЈА

Давор Жилић